

BỘ III – Đường Thất Kinh Muốn Giết Ta**Hồi 2****Ánh Trăng Bên Sông****1.**

Thiết Thủ thở dài, nhưng khi chàng nhìn sang phía Lãnh Huyết, không ngờ lại phát hiện tứ sư đệ của mình đang liếc trộm Tập Mai Hồng một cái, chàng lại không khỏi thở dài thêm một tiếng nữa.

“Tập cô nương, thứ cho ta hỏi thẳng, lệnh huynh Tập trang chủ, rốt cuộc là bị sao vậy?”

Khoé mắt Tập Mai Hồng đỏ hồng lên, thương tâm nói: “Ta cũng không biết. Trước đây đại ca có như vậy đâu, sau khi gia gia qua đời, huynh ấy vẫn còn rất tốt. Nhưng một năm sau, thì bắt đầu buồn bực không vui... mười ngày nay, còn làm... làm ra những chuyện... như thế... trước đây huynh ấy đâu có vậy”. Câu nói sau cùng của nàng, nói với vẻ rất khẳng định.

“Cho dù lúc Tập trang chủ không vui nhất cũng không đến nỗi vậy chứ?”.

Thiết Thủ hỏi lại một lần nữa.

“Đó chỉ là chuyện mới đây thôi”.

Tập Mai Hồng lắc đầu kiên quyết nói: “Một năm nay huynh ấy trầm mặc ít nói, nhưng quyết không làm ra những chuyện thần trí bất thường như thế”.

Thiết Thủ đột nhiên hỏi: “Ta còn một chuyện nữa muốn thỉnh giáo Tập cô nương”.

Tập Mai Hồng nhoẻn miệng cười, đôi môi hồng trên gương mặt thon dài trắng bóc, khi cười giống như một đoá hoa hồng nở rộ.

“Hả, Tứ Đại Danh Bộ cũng phải thỉnh giáo ta sao?”.

Nói rồi nàng lại đắc ý dương dương: “Huynh cứ thỉnh giáo đi!”.

Thiết Thủ cũng không tranh với nàng làm gì, chỉ hỏi: “Chúng ta gặp lệnh huynh trong địa thất... thấy y cứ lảm nhảm nói gì đó liên quan Toái Mộng Dao... hình như thanh đao này đã mất rồi thì phải. Mọi người đều biết, Toái Mộng Dao là trấn trang chi bảo của Tập Gia trang, rốt cuộc chuyện này là thế nào vậy?”.

Tập Mai Hồng ngây người: “Toái Mộng Dao?”.

Thiết Thủ gật đầu: “Chính là Toái Mộng Dao có thể phát huy được uy lực Thất Hồn Dao Pháp lên gấp mười lần”.

Tập Mai Hồng lại dẫu môi lên, dáng vẻ như rất oan ức tủi thân: “Từ khi ta ra đời đến nay đã nhìn thấy Toái Mộng Dao bao giờ đâu”.

Nàng nói: “Toái Mộng Dao là chí bảo truyền đời của Tập Gia Trang, chỉ có trang chủ mới được mang nó mà thôi. Đại khái là lúc cha lâm chung đã giao lại Toái Mộng Dao cho đại ca ta rồi”.

“VẬY...”.

Thiết Thủ lại hỏi: “Thanh đao này đã mất rồi phải không?”.

“Không thể nào”.

Tập Mai Hồng kêu lên: “Toái Mộng Dao là kết tinh của tuyệt kỹ võ học Tập Gia Trang, làm sao mà mất đi được?”.

“Chuyện này đương nhiên”.

Thiết Thủ hiểu những điều mà vị Tập tam tiểu thư này biết về Toái Mộng Dao chỉ sợ cũng không hơn mình là bao nhiêu, bèn nói: “Nếu Tập Gia Trang bị mất Toái Mộng Dao, vấn đề sẽ rất lớn. Thế nên, cho dù là phải, cũng tuyệt đối không thể cho người khác biết được”.

Tập Mai Hồng tròn mắt, nhưng không biết nàng có nghe hiểu những gì Thiết Thủ nói hay không.

Kỳ thực đạo lý vô cùng đơn giản. Tập Gia Trang có thể giữ được vị trí lãnh tụ trong võ lâm Lưỡng Hà, tuy Thất Hồn Dao Pháp lợi hại góp phần quan trọng, nhưng nếu muốn nhiếp phục tinh anh Lưỡng Hà, thực sự vẫn còn chưa đủ. Giả như người trong võ lâm biết được Tập Gia Trang đã mất đi Toái Mộng Dao có thể phát huy sức mạnh của Thất Hồn Dao Pháp lên gấp mười lần, vậy thì thách thức và chấn động mà Tập Gia Trang gặp phải e rằng khó mà tưởng tượng”.

Tập Mai Hồng dù sao cũng là một tam tiểu thư, đối với những chuyện giang hồ nguy dị này rốt cuộc cũng không thể hiểu rõ, nên chỉ nói: “Toái Mộng Dao có mất hay không thì ta không biết, đại ca cũng không nói với ta chuyện này. Nhưng thanh đao đeo bên hông đại ca đó, là thanh đao mà huynh ấy từ nhỏ đã dùng để luyện võ, thanh đao ấy, tuyệt đối không phải Toái Mộng Dao...”.

Thiết Thủ lập tức hỏi: “Làm sao mà cô nương biết?”.

Tập Mai Hồng cười cười, nụ cười có mấy phần cao ngạo, có mấy phần coi thường: “Thanh đao ấy, vừa cùn lại vừa cũ... hơn nữa đại ca dùng nó, cũng không có gì...”.

Ý nàng như muốn bảo nếu Tập Tiểu Phong dùng thanh đao tầm thường ấy quá chiêu với nàng, chưa chắc gì đã chiếm được thượng phong.

Thiết Thủ đương nhiên hiểu được tính nết của vị tam tiểu thư này, nhưng trong lòng cũng thầm đồng ý với lời nàng nói, hai hàng lông mày rậm khẽ nhướng lên, nói: “Ồ, thì ra là vậy”.

Kế đó lại ngược mắt hỏi tiếp: “Vậy thì, đại ca, đại tẩu và diệt nhi của cô nương có chuyện gì vậy?”.

“Sao hử?”
Tập Mai Hồng hỏi ngược lại: “Chuyện đại ca đã thương đại tẩu, truy sát Cầu Nhi, đại tổng quản không kể cho hai huynh nghe hử?”.

Thiết Thủ ngây người: “Cầu Nhi... là?”.

Tập Mai Hồng nhướng mày, dường như muốn trách Thiết Thủ chậm hiểu: “Cầu Nhi chính là nhi tử của đại ca ta”.

Thiết Thủ vội nói: “Đại tổng quản đã kể cho chúng ta rồi... có điều, ta muốn hỏi cô nương, tình cảm của đại ca và đại tẩu cô nương thế nào?”.

Tập Mai Hồng có vẻ hơi ngần ngừ: “Cũng không có gì, đại ca và đại tẩu không thể nói là tốt... huynh biết đấy, đại tẩu hiện giờ không phải là mẹ đẻ của Cầu Nhi...”.

“Chuyện này thì ta không biết”.

Song mục Thiết Thủ sáng rực: “Cô nương nói ‘đại tẩu hiện giờ’ vậy còn ‘đại tẩu trước đây’ thì sao? ‘Đại tẩu trước đây’ có phải là mẹ ruột của Tập Cầu Nhi không? Bà ấy... đi đâu rồi?”.

Tập Mai Hồng khẽ gật đầu, khoé mắt đỏ lựng: “Đại tẩu... hai năm trước đã qua đời rồi”.

Thiết Thủ trầm ngâm hồi lâu, im lặng không nói gì.

Lãnh Huyết sợ Tập Mai Hồng khó chịu, nên liền nói cho nàng một tin tức tốt lành: “Tập cô nương, nhị ca của cô nương chưa có chết, y đang ở chỗ chúng ta”.

Tập Mai Hồng là người dễ giận dễ vui, vừa nghe Lãnh Huyết nói vậy, lập tức nhảy lên trêu tức chàng: “Cái gì cơ! Tên câm cũng biết nói chuyện rồi à?”.

Có thể thấy từ này nàng luôn chú ý đến Lãnh Huyết.

Hai tai Lãnh Huyết nóng bừng, nhất thời không biết ứng phó ra sao mới tốt. Thiết Thủ đành cười cười nói: “Quách Thu Phong đã nói hành tung của chúng ta cho Tập tam tiểu thư biết, đương nhiên cũng không dấu diếm tin tức nhị ca của người ta vẫn còn sống rồi”.

Khi một nam tử muốn lấy lòng nữ tử mà mình đang theo đuổi, làm sao y lại không nói tin tức đại hỷ này cho nàng ta biết chứ? Tập Mai Hồng được thể đắc ý nói: “Ta biết từ lâu rồi. Vì thế ta mới đi theo các người để thăm nhị ca một thể. Còn có cả vị nhị tẩu tương lai đáng thương kia nữa. Thế nào, có được không?”.

Lời của tam tiểu thư, ai dám phản đối chứ.

Cho dù là phản đối, cũng chỉ đành nghe theo mà thôi.

2.

Quách Thu Phong là danh nhân trong số những cao thủ Lục Phiến Môn ở vùng này. Nhưng nhà y tuyệt đối không giống nhà của một danh nhân.

Người ăn cơm công môn, bất kể là có danh tiếng thế nào, cũng không giống như các danh gia văn nhân hay thương gia, có một ngôi nhà ra nhà.

Hảo hán ăn cơm cửa công, chính là những lãng tử trong giang hồ. Nhà – chỉ là một nơi lánh thân trong những đêm dài mưa gió, để rồi sáng mai họ lại đi đón đầu với những khiêu chiến và thử thách mới.

Vì thế nhà của những nhân vật võ lâm sống ngày hôm nay không biết ngày mai này, nhà dường như là một khái niệm rất mơ hồ. Có lúc uống rượu tương phùng với cố nhân trong dã điểm, có lúc cùng chia xẻ miếng thịt quay với người lạ mặt trong miếu hoang, có được mấy người hảo hữu, cùng nhau đoán quyền uống rượu, say rồi ôm nhau lăn ra ngủ, tỉnh dậy lại phân tán mỗi người đi làm việc của mình, như vậy đã là thỏa mãn lắm rồi.

Lãnh Huyết, Thiết Thủ đương nhiên cũng từng nếm đủ cuộc sống như thế.

Vì vậy đối với cái “nhà” này, trong lòng họ ngược lại cảm thấy rất thân thiết.

Tập Mai Hồng thì không.

Tuy rằng ở trong trang nàng chưa từng phải thu dọn những đồ đạc bữa bãi mà mình bày ra, nhưng lúc nào cũng có người giúp nàng dọn dẹp sạch sẽ. Nên khi nàng

nhìn thấy ngôi nhà của Quách Thu Phong, trong lòng không khỏi nghĩ đến hai chữ “ổ lợn”.

Có điều bên trong cái “ổ lợn” này lại rất sạch sẽ.

Chẳng những sạch sẽ, mà còn không dính một hạt bụi, tất cả đồ đạc trong nhà đều được đặt đúng chỗ. Do chúng được đặt quá đúng chỗ, nên dù là người bới móc tới đâu, cũng không thể di động được dù chỉ một chút.

Bày bố thế này, Quách Thu Phong đương nhiên không thể làm nổi.

Tập Mai Hồng vừa đi vào mao xá, vừa cao giọng gọi: “Nhị ca, nhị tẩu, Quát Thu Phong¹ chúng tôi đến rồi, chúng tôi đến rồi”.

Nàng hơi giống huyện quan xuất tuần, hò hét dẹp đường, như sợ người ta không biết là mình đến vậy.

Có điều trong nhà không có nhiều người như nàng đã tưởng tượng.

Bên trong chỉ có một người, một nữ tử.

Do làn da nàng trắng bóc như bông bưởi, nên trong ánh chiều tà có thể nhìn rõ hai hàng lông mày rậm mềm mại của nàng.

Một nữ tử như vậy, bất luận là đứng trong trang viện hoa lệ hay nhà trang vách đất, cũng nhu thuận như thế, phảng phất như mọi nơi đều thuộc về nàng vậy, nàng giống như một bức tượng quan âm bồ tát, đặt ở đâu, cũng có thể khiến nơi ấy thanh khiết.

Tập Mai Hồng nhìn thấy nữ tử, cũng trở nên dịu dàng, bước vào trong, nắm lấy đôi tay mềm mại của nàng, khẽ nói: “Nhị tẩu đáng thương của muội, muội thật phục tẩu đó. Một cái ổ lợn như vậy, mà cũng sắp xếp được đâu ra đấy”.

Nữ tử mỉm cười. Khi nàng cười, cũng dịu dàng như vậy. Nhưng rõ ràng là có chút kiêu ngạo. Nàng cười, nhưng nàng không nhìn Thiết Thủ.

Từ đầu đến cuối, nàng vẫn chưa từng nhìn Thiết Thủ một cách thực sự bao giờ, chỉ lúc Thiết Thủ quay người sải bước đi ra, nàng mới ngược mắt lên nhìn bóng ảnh to lớn của chàng.

¹ Ở đây tác giả chơi chữ, dùng từ đồng âm. Quát Thu Phong có nghĩa là gió thu thổi.

3.

Nữ tử này đương nhiên chính là Tiểu Trân.

Từ nhỏ nàng đã lớn lên trong thanh lâu, ngoại trừ cố gắng dụng tâm luyện âm luật ca vũ ra, còn học một ít thi thư, nhưng lớn lên trong hoàn cảnh như vậy, vận mệnh của nàng dường như đã được định sẵn, tạo nên một cá tính nhu thuận một cách quá đáng. Bất kể là nàng trong sạch thế nào, không nhiễm bùn nhơ thế nào, nhưng con đường phía trước của nàng cũng vẫn nằm trong tay người khác.

Đến khi nàng gặp được nhị trang chủ của Tập Gia Trang Tập Thu Nhai.

Tập Thu Nhai giống như sợi dây leo trên vách đá, ngoại trừ nắm chặt lấy y, nàng không còn lựa chọn nào khác.

May là Tập Thu Nhai là nhị thiếu gia của Tập Gia Trang, có y nói một câu, tú bà tự nhiên không dám ép uống nàng làm gì, hơn nữa Tập Thu Nhai còn là một nam tử ôn nhu tài kiêu văn võ.

So với các tỷ tỷ muội muội cùng sống chung với nàng, Tiểu Trân tự nhiên cảm thấy mình thật may mắn hơn họ rất nhiều, nhưng trong lòng nàng đôi lúc cũng không khỏi có một nỗi buồn u uất không thể gọi tên...

Tại sao chứ?

Có phải vì nàng không thể lựa chọn?

Tiểu Trân không biết, nàng chỉ biết với thân phận của mình, nàng không thể nghĩ quá nhiều. Điều nàng nên làm nhất, chính là nên cảm thấy mình may mắn, và người mang đến may mắn cho nàng chính là Tập Thu Nhai.

Chỉ có như vậy nàng mới an ổn, thỏa mãn và khoái lạc.

Nhưng cảm giác ấy, ba ngày trước đã bị phá vỡ, giống như trăng trong đáy nước, trong chốc lát đã vỡ tan tành vụn.

Đại trang chủ của Tập Gia Trang, đại ca mà Tập Thu Nhai sùng bái, không ngờ đã bắt nàng và y phải cởi bỏ y phục...

Tiểu Trân không dám nghĩ tiếp nữa.

Nàng bị mấy tên đại hán, lột sạch y phục, sự xấu hổ và phẫn nộ đó, nàng cảm thấy thà mình chết đi còn hơn, mãi mãi không phải nhìn thế nhân nữa còn hơn.

Đến giờ nàng vẫn cảm thấy kỳ quái, tuy rằng sinh trưởng trong chốn thanh lâu, sự tình này vốn đã nhìn quen, không biết tại sao khi xảy ra với mình, nàng lại đau khổ như vậy, lại hổ thẹn như vậy?

Nàng xấu hổ và giận dữ đến độ chỉ hận không thể lập tức chết đi... vì thế nàng căn bản không cần người khác ném xuống, tự nàng cũng sẽ nhảy xuống sông.

Bao nhiêu người nhìn thấy thân thể trần truồng của nàng... trong đó có cả Tập Thu Nhai nữa.

Toàn bộ sự việc này tuy đều do Tập Tiểu Phong bức sử, nhưng trong thâm tâm Tiểu Trân đã tự thề với mình, vĩnh viễn nàng sẽ không bao giờ gặp người của Tập Gia Trang nữa, vĩnh viễn không đặt chân vào Tập gia trang nữa bước!... Bởi vì trong mắt của người Tập gia, nàng chỉ là một vật hi sinh không hơn không kém, một tế phẩm tùy táng lúc nào cũng có thể bị liên lụy chết thay!

Khi nàng rơi xuống sông, uống mấy ngụm nước, cảm thấy cả người như phật phồng như ánh trăng, không ngờ một đôi tay mạnh mẽ đã đỡ lấy nàng, kéo nàng lên, khiến nàng cảm giác thực tại một lần nữa, hơn nữa sức nóng từ cánh tay ấm áp đó truyền vào cơ thể, khiến nàng nôn ra những ngụm nước vừa bắn vừa tanh vừa uống vào lúc nãy.

Nôn vào người kia.

Sau đó nàng nhìn thấy người đó.

Một gương mặt ôn hoà, hiểu biết, quan hoài, độ tuổi vừa từ thanh niên bước sang trung niên.

Lúc ấy Tiểu Trân rất muốn khóc, nàng ngả người vào lồng ngực to lớn của chàng, khóc một trận lớn, đem tất cả bi thương u sầu tích tụ trong mười sáu năm toàn bộ đều khóc ra hết một lượt, nước mắt ướt đầm cả ống tay áo của người kia. Trong ánh lệ nhoè nhoè, nàng cũng nhìn thấy một thanh niên khác đã cứu Tập Thu Nhai lên.

Từ lúc đó, Tiểu Trân không còn nhìn thẳng vào gương mặt ấy, gương mặt ôn hòa hiền hậu của chàng.

Tuy nàng biết người ấy tên là Thiết Thủ.

Nhưng nàng biết tay của chàng không phải làm bằng sắt. Bởi vì đôi tay bằng sắt, không thể ấm như vậy.

4.

Khi Thiết Thủ nhảy xuống sông cứu nàng, ánh trăng dưới sông đã vỡ nát. Lúc Thiết Thủ cứu nàng, đã cố hết sức để không nhìn vào thân thể nhỏ nhắn ấy, nhưng chàng vĩnh viễn cũng không thể quên được tấm thân trong trắng như ánh trăng non mới mọc đó... chàng tìm mọi cách để nữ tử ấy tiếp tục sống, không tiếc tiêu hao nội lực, thậm chí chỉ hận không thể thay nàng uống hết chỗ nước đó...

Sau đó chàng nghe thấy Lãnh Huyết đã cứu được nam nhân kia, trong lúc hôn mê, y vẫn không ngừng gọi tên nữ tử.

Tiểu Trân.

Thiết Thủ lập tức trấn định lại tâm thần, sau khi cứu được nàng, rất ít khi chàng nói chuyện với nàng, rất ít.

- o O o -